

marius marian șolea

**profet mut
cu manuscris
rusesc**

Cu o precuvântare de Lucian Pricop

Editura Cartex

Cuprins

<i>Precuvântare</i>	/ 11
picături de sânge dintr-un soldat care a rămas fără bătălii	/ 19
A	/ 25
Poem pentru cei care tac	/ 26
Reportaj de front	/ 31
Fragmente cinematografice	/ 32
Poem spectral	/ 41
Legătura dintre noi	/ 42
Copilăria, continuă ca timpul	/ 45
Limită	/ 46
Cântec pentru Basarabia	/ 50
Tot cântec	/ 54
Gânduri care tac	/ 57
Fragment microscopic cu absurd	/ 61
Amicale explicații	/ 62
Neputința	/ 66
Poemul rugăciunii	/ 69
Poem cald	/ 75
Un alt poem despre viață	/ 76
Poem pentru cei surprinși de grabă	/ 79
Linie continuă între răsărit și apus	/ 83
Cum mai stăm cu viața	/ 84
Fragment	/ 87
Tot un fragment găsit	/ 88
Despre prioritățile oamenilor de la Alimpești și despre alte lucruri subsidiare	/ 91
Bucureștiul bălțește	/ 101
Om	/ 102

În logică poetică și, dacă nu este prea mult, în logică istorică;
a nu se crede că e vorba de încălzirea globală, referința noastră
fiind strict delimitată de afecte și de înțelesuri / 105

Penultima scrisoare pentru aromâni / 106

Despre sentimente / 109

Joacă / 113

Poem rece / 114

Fragment 3 / 117

Căutătură / 118

Un alt poem despre ochi / 121

Antipoem despre dualismul creator / 122

Politică / 125

Poem pentru tine / 126

Descrierea / 131

Poem amical / 132

Cu titlu deschis / 136

Ultimul poem de dinaintea treptelor / 140

Pentru uz didactic. Treptele reamintirii / 143

Treapta I / 147

Treapta a II-a / 151

Treapta a III-a / 155

Treapta a IV-a / 159

Treapta a V-a / 163

Treapta a VI-a / 167

Treapta a VII-a / 171

Treapta a VIII-a / 175

Treapta a IX-a / 179

Treapta a X-a / 183

Treapta a XI-a / 187

Treapta a XII-a / 191

Treapta a XIII-a / 195

Treapta a XIV-a / 199

Treapta a XV-a / 203

Treapta a XVI-a / 207

Treapta a XVII-a / 211

Treapta a XVIII-a / 215

Treapta a XIX-a / 219

Treapta a XX-a / 223

A

Orașul vine înspre noi ca un animal de pradă.
câteodată, viteza e prea mare și doar ne izbește,
e sătul ori dornic de joacă.
ne ridicăm de jos, ne scuturăm hainele de praf
și considerăm că a fost o întâmplare a vieții.
are atâtea lucruri de făcut, nimic obligatoriu,
încât, ca o compensație, plictiseala devine un refugiu.
străzile lui, ca niște artere de sânge, au nebănuite capilare,
la capătul cărora oamenii se adăpostesc.

apoi, între așezări, sunt spații întregi de promisiuni,
de idealuri.
vii de departe, intri în oraș,
ai senzația că oamenii-s mai mulți.
îl parcurgi și un întreg univers a rămas în urmă,
fără nici un fel de importanță, de care te-ai putea lipsi.
fără vreun sentiment.
spectacolul care se alimentează pe sine dinamizează orașul
și toată agitația e stinsă de noapte, de zi, de uitări
și, uneori, de moarte.

Poem pentru cei care tac

România a fost împușcată în piept.
printr-o gaură mare, cu sânge închegat,
copiii scot capul și râd,
iar cei care ar putea să fie eroi se strecoară afară și fug.
sunt convinși de o mulțime de lucruri,
numai că fug din ei înșiși nu știu ori nu cred.
timpul de față este ca o lipsă de aer.
consum tăcerea de acum
așa cum odată bătrânii consumau timpul
de după comunicatele de front.
înțeleg o mulțime de lucruri,
numai mormântul țării nu știu unde este
în acest cimitir uriaș. -
știu însă că ea va fi acoperită cu toate fugile noastre,
cu idei și cu multe coincidențe care ne consumă
vremea de lângă noi.
acest consum lasă în urmă un vid
și nu mai putem să facem nimic.
sufletele noastre sunt îngreunate de toate armurile
pe care ni le punem pe trup, pe chip și pe viață.

Reportaj de front

Dacă nu te limitezi să cunoști doar ceea ce se vede,
adevăratul bombardament care cade
peste casele și peste orașele noastre e timpul.
asalt continuu, cu ruperi de ritm, în funcție de evenimente.
fiecare zgomot poartă în sine promisiunea tăcerii.
instinctiv, m-am refugiat în locurile înalte,
mă simt mai aproape de pădure decât de oraș,
mai aproape de arbori decât de semenii mei.
de pe înălțimi privesc ce rămâne în urmă.
nu, lumea nu este un spectacol,
poate fi privită așa dar numai de cei care vor să îl joace.
acolo, jos, văd cum fumegă binele, frumosul
și, când nu mai pot îndura dorul,
cobor și caut în cenușă, uneori în jar nestins
tot ce m-ar face să-mi reamintesc
forma și substanța lucrurilor, tot ce altădată
m-a învățat să percep împrejurul, când toate nu erau decât
un neprevăzut cuminte și lin ca o întindere de ape,
despre care afli, la un moment dat,
că este posibil să aibă o margine, însă numai dacă
nu te limitezi să cunoști doar ceea ce se vede.

Fragmente cinematografice

Amintirile și zilele în care am fost fericit
 mi-au înlănțuit memoria.
 peisajele care au adăpostit bucuriile mele întinse, la fel,
 au rămas pe mine, ca niște haine vechi,
 care se primenesc continuu când îmi reamintesc.
 toate îmi sunt la îndemână, dar fără culorile de-atunci,
 în care ochii mei se tăvăleau de după baia de lumină.
 am revenit uneori în aceleași locuri, în aceleași anotimpuri,
 n-am regăsit niciodată fosta lume deplină.
 pesemne, eu, cel din acele timpuri, sunt însăși o reamintire,
 lipsa și trăirile care nu mai pot fi simțite la fel.
 în lunile iulie și august din copilăria veșniciei,
 când străbăteam Usturoaia,
 cu ierburile ei încinse și cu florile de câmp, prăfuite și mici,
 cu sute și mii de lăcuste, care săreau înaintea mea
 ca întâmplările pe drumul profetului mut,
 mi se părea că lumea va fi ceva ușor de împrăștiat,
 ea însăși atunci era un confort. apa Oltețului, curată și rece,
 era o fericire care mă spăla de toate așteptările.
 în luncă, auzeam deja curgerea și începeam să alerg.
 mirosul vrejilor mă învelea pe o potecă îngustă.
 în viteză, mă feream doar de noroiul lăsat
 de apele mari și retrase ori adâncit de ploi
 în urmele tractoarelor.
 când ieșeam înfrigorat din apă, pietre plate și fierbinți

îmi așezam pe frunte și la baza gâtului, fiorul de frig
 se stingea încet, precum conștiința pe drumul către păcat.
 priveam soarele care mă îngăduia să domnesc peste zăvoi
 și să văd trecerea timpului prin umbrele lăsate de lucruri.
 sentimentului de vinovăție
 față de vacile rămase legate în curte,
 așteptând înfometate să-mi termin distracția
 ori poate fericirea, nu-i opuneam nimic.
 veneam să le iau la păscut abia când soarele era ajuns
 deasupra fânarului lui Sterie Labă, poreclit Bulivai.
 coboram târziu din Ponor și de multe ori
 le făceam rost de mere, gândindu-mă c-o să mă ierte
 pentru lipsa de rigoare cu timpul..
 încă de atunci păcătuiam față de veșnicie.
 drumul înapoi de la Olteț era de fiecare dată mai greu,
 dealul era un regret pe care trebuia să-l urc.
 uneori, mă grăbeam,
 ca să pot ajunge la o mulțumire măruntă.
 acest sentiment l-am avut mai apoi în orașe,
 dar niciodată cu speranța de atunci.
 în cele din urmă, ca într-o fatalitate familiară,
 ieșeam cu vacile pe poartă, fără ca eu să mai apuc să mănânc.
 în raport cu ele, era jertfa pe care o trăiam în confort.
 plecam pe drum la deal doar cu un colț de pâine
 ori cu o bocâță, atunci când era.
 știam că voi găsi pe dealuri pere, nuci, alune,
 drugi crude de porumb, pe care le coceam
 în vetre improvizate din aceleași pietre
 cu care aruncam către ceruri darnice și înfrunzite,
 să cadă fructele și fericirea.
 stăteam pe câmp până când stelele puteau să îmi arate
 că există totuși o statornicie în lume.
 această convingere o am până astăzi,
 doar stelele rămân la fel. în rest, o curgere vizibilă în toate.
 vacile, uneori reticente la meditațiile mele nocturne,
 porneau singure spre casă și mă îndemnau
 să mă întorc cu ele, cu un muget ușor.